

6. 10. 2019 - Díky

1. čtení (presbyter): Ž 95

Píseň (Svítá): S172 - Laudato sii

Základ kázání: 2K 9, 6-15

Kázání: Vážení shromáždění,

vděčnost je nedílnou součástí zbožnosti. Odděluje člověka věrného Stvořiteli světa od lidí věrných jiným bohům. Vděčnost je z nepominutelných rysů posvátnosti Kristovy Církve.

Alespoň jednou za rok se tedy mají Boží věrní zastavit a rozhlédnout, co všechno že to od Boha Bohů mají: Všechno dobré. Nic dobrého, co máme, není výdobytkem síly našich paží ani našeho rozumu. Tak uvažují a věří pohané. Tedy služebníci božstev nižších a slabších, než je absolutní a Všemohoucí nebeský Otec.

Svátek Díkčinění je pak vždy nejprve vděčností za úrodu polí, řek a lesů. Totiž za to nejnápadnější, co člověk potřebuje a dostává: Jídlo a vodu. Že se opět urodilo není běžné ani dnes. Takřka každý rok si zemědělci stěžují, že toho nebo onoho se urodí málo. Jejich práci musí dotovat stát. A mnohé musíme dovážet. Tak by vděčnost Bohu měla být dnes samozřejmější než dříve: Nejsme soběstační. Ani jako jednotlivci. Ani jako sbor. Ani jako církve. Ani jako město nebo národ. Ani jako lidstvo.

Někdo jiný než lidé totiž musel nejprve zařídit, že je tolik jedlého a pitelného. A je krásné, že to vše dávno předchází druh homo (= člověka).

Loni jsme se věnovali vděčnosti za technické možnosti. Hlavně současnosti. Ale nejen. Hospodin nestvořil jen hmatatelné, ale také možnosti „ukryté“ v různých materiálech. Stvořil svět řádně a racionálně uchopitelný. Možnost objevit kolo, elektřinu i pobytu ve vesmírném prostoru mimo naši planetu - to vše jsou také

dary Boží milosti. Bez Boží moudrosti a řádů by nic z toho nebylo možné.

A loni se ozval jeden z členů sboru, že za technologie a techniku sice vděčný je, ale daleko vděčnější je za... léky a medicínu. Jak je snad nápadné z obložení stolu Páně.

Snad tehdy byla medicína tzv. západní - tedy prověřená racionálně. Statisticky i kauzálně (příčina-důsledek). Já se budu věnovat této.

Protože ne všechny nemoci jsou vyléčitelné. Ne všechna zranění jsou uzdravitelná nebo spravitelná. Ale že některé, nebo dokonce většina, je léčitelných a opravitelných, to je opět veliká Boží milost. Zejm. v biblickém pohledu, v němž je člověk hříšníkem. A tak si zasluhuje pouze smrt. Nikoli Boží milost nebo jeho dary. Člověk si nezasluhuje vyléčení. Uzdravení. Léky. Terapeutické metody.

Ale Hospodin je veliký Bůh. Není jako ostatní božstva, jako jiné nadlidské síly a vlivy, kterým člověk obvykle otročí - vědomě i neuvědoměle. Je Králem nade všemi bohy. Tak i nad božstvem utrpení a smrti. Nad božstvem zásluh a výsluh. A tak umožnil člověku, tomu pyšnému, arogantnímu a nafoukanému člověku, aby objevil mnoho léčivého ve světě kolem sebe.

V rostlinách i v zemi. V nejroztodivnějších chemických látkách uvnitř živočichů. Včetně sebe samého. A tak člověk může být vyléčen. Někdy. Může být uzdraven. Ba dokonce z veliké Boží milosti a prozřetelnosti dokážeme mnoha nemocem i zraněním předcházet. Nejen vakcínací, ale také. Nejen respektováním zákonů Božího světa, ale také. Nejen vědomím vlastní zranitelnosti, křehkosti a závislosti právě na Boží milosti - ale zejména tím.

Ačkoli přiznání si tého křehkosti znamená pokoru. Tedy odstranění vlastní pýchy. Řada nemocí a zdravotních problémů zůstává tajemstvím. Např. syndrom náhlého úmrti novorozence. Ten pravděpodobně tajemstvím i zůstane. Na některé nevyléčitelné a nespravitelné ještě léky a metody a nástroje v Božím stvoření objevíme. Na jiné ne.

Tak by vlastně člověk měl být daleko vděčnějším, než je. Ne jen ve slovech. Ale nejprve ve slovech - vytrvalých každodenních a každookamžikových modliteb. Ale také v činu. V 2K Pavel píše, že uvědomění si, za co všechno mám být vděčen a co všechno mám „zadarmo,“ vede k vlastní štědrosti. Čímž se rozhodňuje milosrdenství mezi lidmi. A tak díkůvzdání. A tak milosrdenství štědrosti. A tak díkůvzdání.

Až do aleluja, protože je tak roztáčen začarovaný kruh hluboké vděčnosti, která se musí projevovat také vlastní dáváním. Jinak člověk vděčný není. Proto může i uprostřed oceánu Boží milosti člověk předstírat vděčnost. Ale přitom se mít za soběstačného, skvělého, užitečného, nezbytného a nepotřebujícího nikoho - bližní ani Boha. A tak že se nikoho o nic neprosil. A tak nemusí být vděčným. A tak ani štědrým - ať se ostatní snaží, když já sám jsem si přece zařídil svou situaci sám!

Tím se člověk odmítá znát k Boží cestě. Bloudí srdcem i myslí. A dnešní žalm prvního čtení řekne jednoznačně: A ještě se diví, že Hospodin je do svého odpočinutí nevpustí. Že se Bůh strašně zlobí, když jeho dárky a dary má člověk za svoje schopnosti. Za vydobyté a získané vlastními talenty a chytrostí. A klaní se sobě - nejhoršímu možnému božstvu.

Ale i v tom je Bůh jiný než cokoli, co člověk zná a myslí si. I svůj hněv a lidskou zradu dokáže Hospodin překročit. Transcendovat. Přikrýt. Odpustit. A znovu dopřát další uzdravení. Další léky. Další moudré a pokorné, kteří se nimrají v laboratořích i pralesích proto, aby pomohli bližním. Další ochotný nemocniční personál, často za mrzký peníz a v hrozných podmínkách.

Odpoví tentokrát člověk vděčností? Nebo bludem, že má svoje práva? Odpoví svou vlastní štědrostí, nebo že nikomu nic nedluží? Že se nikoho o nic neprosil - ani Pána Boha? Bude skoupě rozsévat - a divit se, že i skoupě sklízí? Divit se, proč je tak málo milosrdenství ve světě - ale sám štědře rozdávát samozřejmě nebude?! V zatvrzelosti svého srdce, svého ega, svého krátkého života tak závislého na medicíně objevující Boží řády a moudrost?

Tak je vděčnost nedílným rysem svatosti Božího lidu. Je přednější etiky nebo morálky. Stavby kostelů i misie. I lidé, kteří Bohu věří a slouží celý život stále znovu odhalují, za co vše Bohu neděkují. Co dalšího ještě považují za samozřejmé. Za zasloužené. Za „svoje.“ Za co by měli děkovat. A kvůli čemu by pak měli štědře rozdávat - čas i síly, peníze i znalosti, dary materiální i nemateriální. Protože opakovaně z milosti Ducha svatého nahlízejí, jak velmi nevděčným lidem Bůh stále štědře dopřává svou milost.

Jíž je každý úder srdce. Každý výboj v nervovém systému. Každé nadechnutí i vydechnutí. Každé usnutí i probuzení. Každý tišič bolestí. Každé antidepresivum i antibiotikum. Každé kapky a spreje proti alergiím i nastydlému nosu.

A tak přistupme, klaňme se Hospodinu, který učinil nás i možnost uzdravení. Který učinil také léky a principy odhalované psychoterapií. Děkujme Bohu *vlastní štědrostí* za to, že můžeme být uzdraveni také z viny a hříchu. Z dluhu právě vůči Hospodinu. Že můžeme být vyléčeni ze své pokřivenosti a skouposti.

I za to, že naše lidství se může přibližovat štědrému Božímu obrazu, k němuž bylo stvořeno.

Amen.

Píseň: 638 – Díky za toto krásné ráno